

Г. А. Улюра

Гранін Данило Олександрович

ГРАНІН Данило Олександрович (Гранин Даниил Александрович; справж. – Герман; 01. 01. 1919, м. Вольськ, нині Курської обл., РФ – 05. 07. 2017, С.-Петербург) – російський письменник. Герой Соц. Праці (1989). Премія Г. Гайне. Член Нім. АМ. Учасник 2-ї світової війни. Державні та бойові нагороди. Член правління СП СРСР (1954–91). Нар. депутат ВР СРСР (1989–91). Закін. Ленінгр. політех. інститут (нині С.-Петербург, 1940). Як прозаїк дебютував 1937 у ж. «Резец» (№ 4). Початком профес. літ. діяльності (на думку Г.) є публікація оповідання «Вариант второй» у ж. «Звезда» (1941, № 1). Автор зб. малої прози «Ярослав Домбровский» (1951), «Новые друзья» (1952), «Обратный билет» (1978); соц. романів «Искатели» (1954; екранізація 1957, реж. М. Шапіро), «После свадьбы» (1958; екранізація 1963, реж. М. Єршов), «Иду на грозу» (1962; екранізація 1966, реж. С. Мікаелян; усі – «Ленфільм»); книг подорожніх приміток «Остров молодых» (1962), «Церковь в Овере» (1969), «Сад камней» (1971); худож.-докум. прози: повісті про біолога О. Любишева «Такая удивительная жизнь» (1974), роману про героїчну долю жінки-фронтовика «Клавдия Вилор» (1976, Державна премія СРСР), хроніки блокад. епопеї Ленінграда «Блокадная книга» у 2-х ч. (1977–81; у співавт. з О. Адамовичем), біогр. роману про долю рад. генетика М. Тимофєєва-Ресовського «Зубр» (1987); шпигун. роману «Бегство в Россию» (1994); метаістор. романів «Картина» (1980), «Вечера с Петром Великим» (2000) та повісті «Неизвестный человек» (1990); зб. публіцист. ст. «Выбор цели» (1986), «О наблевшем» (1988), «Точка опоры» (1989). Неодноразово друкувалися «Избранные произведения» Г. (у 2-х т., 1969; у 4-х т., 1978–80; у 5-ти т., 1989–90; у 3-х т., 2006). Усі твори Г. видані у Ленінграді (нині С.-Петербург). Осн. темою творів письменника є науковці та їхні моральні цінності. Відстоюючи наукові здобутки, талант і свободу вибору дослідника, автор зосереджується

здебільшого на морально-етичних питаннях. Зокрема в романі «Иду на грозу» відображено тему антисемітизму в рад. науці, сюжет «Зубра» та «Такой удивительной жизни» будується на протиставленні особистість–влада. Лейтмотив істор. творів – недоречність пристосування історії до вимог сьогодення. Значне місце у творчості Г. посідає і антивоєнна проза, яка в одних випадках має автобіогр. підтекст, а в інших – спирається на фактичну основу. Укр. мовою окремі твори Г. переклали З. Біленко, Г. Кулінич, Ф. Неборячок, М. Сидоренко. Серед укр. перекладів – «Шукачі» (1956), «Після весілля» (1965), «Иду на грозу» (1969), «Картина. Дождь у чужому місті» (1983; усі – Київ). За творами Г., зокрема «Иду на грозу», «После свадьбы», «Кто-то должен», поставлено вистави у Нац. академік театрі рос. драми ім. Лесі Українки (Київ) та ін. театрах України.

Рекомендована література

1. Плоткин Л. Даниил Гранин: Очерк творчества. Ленинград, 1975;
2. Старков А. Нравственный поиск героев Д. Гранина. Москва, 1981;
3. Финк Л. Необходимость Дон-Кихота: Книга о Д. Гранине. Москва, 1988;
4. Скопкарёва С. Л. В поисках идеала: Концепция личности в прозе Д. Гранина 60–80 гг. Москва, 1998.

Бібліографічний опис:

Гранін Данило Олександрович / Г. А. Улюра// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-26827>. – Останнє поновлення : 2017.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).